

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

'Εν Ἑλλάδι..... Δρχ. 2.—
'Εν τῷ Ἐξωτερικῷ..... Φρ. 2.50

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΥΠΟ

N. A. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
M. E. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ"

6 — ΟΔΟΣ ΒΗΣΣΑΡΙΩΝΟΣ — 6
(ὄπισθεν Δυτικῆς Ἐκκλησίας)

Τὸ Ἐπιμελητήριον τῆς Παιδείας συνιστᾷ τὸ Παιδικὸν Περιοδικὸν ὡς τερπνὸν καὶ ὠφελιμώτατον

Ἡ Ἀρχὴ τοῦ Κακοῦ

Ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου ὑπάρχει μικρὸν τι κηπάριον μὲ κάγκελα σιδηρᾶ, τὰ ὅποια μένουσι ἀνοικτὰ πρὸς τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ τὸν δρόμον. Εἰς αὐτὸ τὸ κηπάριον ἔχω φυτεύσει ὀλίγα τινα ἄνθη ἀπὸ τὰ κοινότατα, διὰ νὰ μὴ διεγειρῶσιν εἰς τοὺς διαβάτας ἐπιθυμίαν νὰ τὰ κόψωσι, καὶ νὰ μένη ὅσον τὸ δυνατόν στολισμένον τὸ μέρος ἐκεῖνο· ἀλλὰ, καὶ μ' ὄλην τὴν ταπεινότητά των ἄνθη μου, παρετήρουν ὅτι αὐτὰ ποῦ καὶ ποῦ ἐκόπτοντο· καὶ ἐκόπτοντο διότι ἐδῶ, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀκόμη δυστυχῶς οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων δὲν ἐδιδάχθησαν νὰ σέβωνται τὴν ξένην ἰδιοκτησίαν, καθὼς εἰς τὰς εὐνομούμενας τῆς Εὐρώπης χώρας.

Ἐτυχᾶ ποτε διαβάτης εἰς τινα πόλιν τῆς Γερμανίας, ὅπου συναντηθεὶς μ' ἕνα ἄλλον Ἕλληνα, τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ ὀδηγήσῃ εἰς τινα περίπτεον, ἔξω τῆς πόλεως. Ὁ δρόμος, ἂν καὶ δημόσιος, εἶχε δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν φυτευμένας μεγάλας ἀπηιδίας, καὶ ἐπειδὴ ἦτο φθινόπωρον ὁ καρπὸς τῶν δένδρων ἦτο ὄριμος καὶ ἐβλέπαμεν ἔμπρὸς εἰς τὰ βήματά μας πεσμένα κατὰ γῆς ἀχλάδια, ὠραῖα μὰ τὸ ναί, καὶ ὀρεκτικώτατα. Ἐνῶ λοιπὸν συνωμιλούσαμεν ἔσκυφα, ἔλαθα ἕν ἐξ αὐτῶν, καὶ τὸ ἔφερα εἰς τὸ στόμα μου· ἀλλὰ μόλις ἰδὼν τὸ κίνημά μου τοῦτο ὁ φίλος μου, — Πρόσεξε, μὲ εἶπε, μὴ σε ἰδῆ κἄνεις, ἐπειδὴ θὰ κατεδικαζόμεθα εἰς πρόστιμον.

— Καὶ πῶς! λέγω· αὐτὰ τὰ ἀχλάδια εἶνε πεσμένα κατὰ γῆς.

— Ναι, μὲ ἀποκρίνεται, ἀλλ' ἔχουν τὸν ἰδιοκτῆτην των.

— Καὶ διατί λοιπὸν, ἠρώτησα, ὁ ἰδιοκτῆτης των τὰ ἀφίνει νὰ πίπτωσι, καὶ δὲν τὰ μαζεύει;

— Διότι εἶνε βέβηλος, ὅτι κἄνεις δὲν τοῖμα νὰ τὰ ἐγγίσῃ, ἂν καὶ πεσμένα κατὰ γῆς· ὥστε περιμένει ἴσως νὰ ὠριμάσῃ καὶ τὰ ἄλλα, αὐρίον ἢ μεθύριον, καὶ τότε νὰ τὰ συναζῆ ὅλα ὁμοῦ.

Εἶχα ἤδη δαγκαμένον τὸ ἀχλάδι· ἦτο πολὺ εὐχυλὸν καὶ πολὺ εὐσμον, διὸ, ὁμολογῶ τὴν ἁμαρτίαν μου, ἐξηκολούθησα νὰ τὸ τρώω λαίμαργως, εἰπὼν εἰς τὸν φίλον μου, — Τέλος πάντων, ἂν μὲ ἴδουσι, πληρώνω τὴν ἀξίαν αὐτοῦ τοῦ ἀχλαδίου, ἔστω καὶ διπλῆν.

— Ἀπατάσαι, μὲ λέγει· διότι καὶ διπλῆν ἢ τριπλῆν ἂν ἐπλήρωνες τότε τὴν ἀξίαν τοῦ ἀχλαδίου, πάλιν θὰ κατεδικάζεσο εἰς τὸ πρόστιμον, ὅχι διὰ τὸ ἀχλάδι, ἀλλὰ διότι παρέβης τὸν νόμον, ὅστις προστατεύει τὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ καθενός. Ἴσως θὰ σ' ἐγένετο συγκατάβασις ἐπειδὴ εἶσαι ξένος, ἀλλ' ἀπὸ τοὺς κατοίκους κἄνεις δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ βάλῃ χερί εἰς ἕνα καρπὸν ξένου, ἔστω καὶ πεσμένον κατὰ γῆς ἔμπρὸς εἰς τοὺς πόδας του. Εἰς τοῦτο τοὺς ἐδίδαξαν οἱ νόμοι, ἐφαρμοζόμενοι αὐστηρῶς εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως. Ἐνδέχεται νὰ ἦσο βουλευτὴς ἢ καὶ ὑπουργός, τὸ πρόστιμον δὲν θὰ τὸ ἀπέφευγες. Μὲ χαμογέλι καὶ μὲ εὐγενικὸν τρόπον θὰ σ' ἔλεγον νὰ τὸ πληρώσῃς, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ χαμογέλι καὶ τὸν εὐγενικὸν τρόπον θὰ ἐκαταλάμβανες τὴν ἀναπόφευκτον ὑποταγὴν εἰς τὸν νόμον· καὶ θὰ τὸ ἐπλήρωνες τόσῳ μᾶλλον προθύμως, ὅσον ὑψηλοτέρα θὰ ἦτο ἡ θέσις σου καὶ μεγαλητέρα ἡ δύναμις σου καὶ γνωστοτέρα ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρός σου.

Μετὰ τὸ ἀκουσμά τοῦτο, σὺς βεβαιῶ, ὅτι τὸ ἀχλάδι ἐκεῖνο ἐκάθησε βαρὺ ἐπάνω εἰς τὸ στομάχι μου, καὶ ὅτι ἀκόμη ἔως σήμερον, πιστεύσατέ με, τὸ αἰσθάνομαι ἀχνεῦτον, ἀροῦ, καθὼς βλέπετε, τὸ ἐνθυμοῦμαι καὶ τὸ διηγούμαι.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὸ κηπάριον τὸ ἔμπροσθεν τῆς θύρας μου.

Ἐπειδὴ τὸ δωμάτιον ὅπου κοιμοῦμαι ἔχει παράθυρον πρὸς τὸν δρόμον, μίαν πρωίαν, ἐνῶ ἔστευμένη ὄπισθεν τοῦ διαφανοῦς παραπετάσματος τοῦ παραθύρου μου, βλέπω διαβαίνουσαν μίαν κυρίαν ἀγνωστὴν μου, ἥτις ἐκράτει διὰ χειρὸς μίαν μικρὰν κόρην ἕως ἐξαετῆ, — τὸ θυγάτριόν της

ὡς ὑποθέτω.—Μόλις εἶδεν ἡ μικρὰ τὰ ἄνθη τοῦ κηπαρίου μου, φεύγει ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς τῆς, ἐμβαίνει μετὰ γοργὸν βῆμα διὰ τῆς καγκελωτῆς θύρας, ἥτις ἔμενον ἀνοιχτῆ, παρατηρεῖ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μήπως τὴν ἐβλεπέ τις, καὶ ἀρχίζει νὰ κόπτη ἄνθη, ὅσα εὗρισκε πρόχειρα.

Ὁ Θεὸς βλέπει ἀοράτως τὰ πάντα· αὐτὴν τὴν φορὰν ἔτυχε νὰ βλέπῃ καὶ ἄνθρωπος ὡσαύτως ἀόρατος, ὁ ἰδιοκτήτης ἐγὼ· ἀλλ' ἀντὶ νὰ φωνάξω «Τί εἶνε αὐτὸ ποῦ κάμνεις!» ἠγχαριστούμην νὰ μένω καθὼς ἤμην κρυμμένος, διὰ νὰ βλέπω τὸ κοράσιον ἐκεῖνο νὰ τρέχῃ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, ὡς ἄλλη πεταλοῦδα χαριστάτη.

Ναί, ἠγχαριστούμην, ἀλλὰ συγχρόνως ἔκαμνα τὴν ἀκόλουθον σκέψιν.—Ἰδοὺ πῶς γίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ κακοῦ· δὲν πταίει δὲ αὐτὸ τὸ παιδί, ἀλλ' ἡ μήτηρ του, ἥτις γελᾷ ἐνῶ τὸ βλέπει ν' ἀρπάξῃ ξένην ἰδιοκτησίαν, χωρὶς νὰ καταλαμθάνῃ ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνθαρρύνει τὸ τρυφερὸ παιδί τῆς εἰς τὸ νὰ βάλῃ χεῖρι ἐπάνω εἰς ξένον πρᾶγμα, ὅσον ἀσήμαντον, ὅσον ἀνάξιον λόγου καὶ ἂν ἦνε ἐν ἄνθος.

Τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ αὐτὴ ἡ μήτηρ, θέλουσα βέβαια νὰ καταστήσῃ τὸ τέκνον τῆς, ὅταν μεγαλώσῃ, ἄξιον τῆς κοινωνίας τῶν χρηστῶν ἀνθρώπων; Νὰ τῷ εἰπῇ,—Παιδί μου, αὐτὸ ὅπου τώρα ἔκαμες εἶνε κακόν. Ἐπῆρες ξένον πρᾶγμα, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃς ἐκεῖνον, ὅστις τὸ ἔχει, ἂν σὲ τὸ δίδῃ. Τὸ νὰ πάρῃ τις ξένον πρᾶγμα, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἰδιοκτήτην τὸν ἂν τὸ δίδῃ, ἔστω καὶ ἐν ἄνθος, ἔστω

καὶ ἐν πράσινον φύλλον, εἶνε αὐτὸ ἴσα, ἴσα τὸ ὅποιον ὀνομάζεται κληρὴ καὶ ἐκεῖνος, ὅστις τὸ κάμνει λέγεται κλεπτῆς, λόγος ὅστις προξενεῖ μεγάλην ἐντροπὴν καὶ ἀτιμίαν εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τώρα, τὰ ἔκοψες ὅπου τὰ ἔκοψες αὐτὰ τὰ ἄνθη, ἀλλὰ θὰ τὰ βλέπω καὶ θὰ λυπούμαι, διότι δὲν μᾶς τὰ ἔδωσαν, ἀλλὰ τὰ ἐπῆραμεν κρυφίως· δὲν μᾶς τὰ ἔχρισαν, ἀλλὰ τὰ ἔρπασαμεν· τοῦλάχιστον δὲν τὰ ἐκόψαμεν ἐμπρὸς εἰς τὸν ἰδιοκτήτην των· θὰ μᾶς ἔλεγε μόνον ἀδιακρίτους· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἦτο παρὼν, καὶ αἰσθανόμεναί ὅτι δὲν ἦτο καλὸν αὐτὸ ὅπου ἐκάμαμεν, ἤμεθα ἔτοιμοι νὰ τρέξωμεν καὶ νὰ φύγωμεν ἐντροπισσόμενοι, ἂν ἔξαφνα ἐπαρουσιάζετο καὶ μᾶς ἔβλεπε,—ἡμᾶς! ἡμᾶς! ὦ Θεέ μου!

Καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὰ, ἐν δάκρυ τῆς μητρὸς ἐκεῖνης εἰξεύρετε ποῖον ἀποτέλεσμα θὰ ἐπροξενεῖ εἰς τὴν ἀπαλὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου ἐκείνου; Βαλσαμικόν σωτήριο.

Οὕτω προσεχούσας καὶ οὕτω λαλούσας μητέρας ἂν εἴχομεν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ Ἕλληνες,—καὶ τοῦτο ἀπόκειται εἰς τὰ Παρθενագωγεῖα,—ἡ κλοπὴ θὰ ἦτο πρᾶγμα ὅλως ἀγνωστον εἰς ἡμᾶς. Θὰ ἤκουαμεν περὶ αὐτοῦ, ὅτι γίνεται ἀπὸ τινος ἀνθρώπου καὶ θὰ ἐφρίτταμεν καθὼς φρίττομεν διὰ τὸν σκορπίον. Οἱ χεῖριστοι τῶν ἀνθρώπων κατ' ἄλλα, ἀκούοντες κλεψῆς, θὰ ἔπτυαν τρίς εἰς τὸν κόλπον των.

I. ΓΙΣΙΩΡΙΑΣ ΣΚΥΤΑΙΣΗΣ

Σ. Δ. Ἐν τῷ χειρογράφῳ οὐλόως σημειοῦνται ἡ ψιλὴ καὶ ἡ βραεῖς.

ΚΟΡΑΕ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

(ΜΥΘΟΣ)

Μία φορὰ μὲν Ἀλεποῦ, εἰς τὸ δάσος, πειρασμένη ἔτρεχε νὰ βρῇ τροφήν, γὰρ νὰ γάγῃ ἡ καϊμένη, ὅταν σὲ κλαδί ἦν ἕνα κοράκι ἀπαντάει ποῦ ὀρεκτικὸν ἐκράτει εἰς τὸ στόμα του τυρὶ καὶ χωρὶς καιρὸν νὰ χάσῃ τρέχει καὶ τὸν χαιρετάει καὶ εὐθὺς μετὰ κολακείας ἀρχιτᾷ ἡ πονηρῆ: «Κοράκι μου ἀνδρειωμένε, ὅπου ἔχεις τόση χάρι, πῶς τὰ μάτια σου θαυμάζω, τὸ ὠραῖο σου ποδάρι, τὴν ὀλόμανρὴ σου μύτη, καὶ τὴ μακρὰ οὐρά σου, ἀπὸ μοναδικὸ σου χρῶμα, καὶ τὰ εὐμορφα πτερά σου. Δὲν εἰξεύρεις, κοράκι μου, πόσον θὰ μ' εὐχαριστήσῃς, ἂν καταδεχθῆς ὀλίγον ἀπ' ἐκεῖ νὰ κελαθήσῃς».

«Γὰρ νὰ ἀκοῦσω ἡ καϊμένη τὴν περίφημην λαλιά σου, ἀπὸν ἔκαμε νὰ γείνῃ ἔξακουστὸ τὸ ὄνομά σου. Σὺν τὴν ἤκουσεν ὁ κοράκι, ἀπὸ τὴ χαρὰ πριγμένος Παρατεῖ ἀπὸ τὸ στόμα τὸ ὠραῖόν του τυρὶ καὶ ἀρχίζει εἰς τὸ δένδρον κρᾶ νὰ κράξῃ τεττωμένος γὰρ νὰ δείξῃ τὴ φωτὴ του! ... Μὰ ἐκεῖν' ἡ πονηρὴ τὸ τυρὶ εὐθὺς ἀρπάζει, στρέφει μὲν καὶ τὸν κντᾶ «Εὐγε κοράκι» φωνάζει καὶ τὸν ἀποχαιρετᾷ.

Εἰς τῶν πονηρῶν τοὺς λόγους ἂν μεγάλην πίστιν δώσῃς τὴν πολλὴν σου εὐπιστίαν ἀκριβὴ θὰ τὴν πληρώσῃς.

Ni-Cos

Ο ΟΡΘΟΣ ΛΟΓΟΣ ΠΕΙΘΕΙ

(ΔΙΑΛΟΓΟΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μενέλαος ἑτῶν 10.—Γεώργιος ἑτῶν 8.

Μ. Τί σ' ἀρέσει Γεώργιο; νὰ ἐργάζεσαι, νὰ κοιμᾶσαι, νὰ τρώγῃς, νὰ παίξῃς ἢ νὰ μελετᾷς;

Γ. Κάνενα ἀπὸ αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσει Μενέλαε· πρέπει νὰ ἦσαι πολὺ ἐξυπνος, διὰ νὰ καταλάβῃς τί θέλω.

Μ. Μὰ καὶ τί τάχῃ; δὲν σ' ἀρέσει νὰ τρώγῃς, ὅταν πεινᾷς, νὰ κοιμᾶσαι ἂν νυστάξῃς, νὰ παίξῃς ὅταν θέλῃς, νὰ μελετᾷς ἂν δὲν ἔχῃς ἄλλη δουλειά, νὰ ἐργάζεσαι τέλος πάντων διὰ νὰ ἔχῃς τὴν κοιλιά γεμάτη.....

Γ. Ἐγὼ σοῦ λέγω πῶς δὲν μ' ἀρέτουν αὐτὰ καὶ σὺ τὸ γουδί τὸ γουδοχέρι· μοῦ τὰ λὲς καὶ μοῦ τὰ ἔξανα-λὲς..... Νὰ τί μ' ἀρέσει! Μοῦ ἀρέσει νὰ φορῶ πάντοτε καινούργια ρούχα, γὰρ νὰ μὲ ζελεύουνε τ' ἄλλα παιδιὰ.

Μ. Ποτὲ δὲν ἐζήλευα νὰ ἦμην ἐξυπνος διὰ νὰ καταλάβω αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν σου! Ἄχ, Γεώργιο! πόσον εἶσαι μικρὸς διὰ νὰ ἐνοήσῃς τὴν ἀνοησίαν ποῦ λέγεις!... Δὲν μοῦ λὲς, σὲ παρακαλῶ, ποῖος σοῦ ἀγοράζει τὰ καινούργια ρούχα σου;

Γ. Ὁ μπαμπᾶς μου!

Μ. Τὸν ἠρώτησες καμμιά φορὰ τί βάζανα ἐπέρασε διὰ νὰ σοῦ τ' ἀγοράσῃ;

Γ. Μεγάλῃ δουλειᾷ! Ἐργάζεται καὶ μοῦ τ' ἀγοράζει! Φιλοσοφία θέλει κ' αὐτό!;

Μ. Φιλοσοφία καὶ μεγάλη μάλισσα, διότι μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του ἐργάζεται διὰ νὰ σοῦ φέρῃ νὰ φάγῃς καὶ νὰ ἐνδυσθῇς, εἰ δὲ μὴ θὰ ἦσανε ἴστους πέντε δρόμους καὶ δὲν θὰ ἐζούσες οὔτε μίαν ὥραν.... Ἄν εἰξευρες τοῦλάχιστον τί τὸν τρέφει. . . .;

Γ. Νόστιμος εἶσαι, Μενέλαε· μήπως περιμένεις νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι τὸν τρέφει τὸ καλαμπόκι ἢ τὸ κριθᾶρι ἢ ἡ ταϊκουνίδες; . . . Νὰ! τὰ φαγητὰ ποῦ τρώγομεν ἐγὼ, σὺ καὶ ὅλος ὁ κόσμος αὐτὰ εἶναι ἡ τροφή του!

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΝΤΑΕΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἀληθεύσαι ἀποφάσεις

(Ἰδε προηγούμενον τεῦχος)

Ἡ κυρία Βαντάελ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἔχυσε πικρὰ δάκρυα, ὅταν ἔμαθε τὸ οἰκτρὸν τέλος τῆς Μαρίας Βερλένζεν, τόσο καλῆς καὶ τιμίας κόρης. Ὅλοι αἱ δυστυχῆαι τῆς προηλθον, διότι ἐνομφεύθη τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ἠγάπα πλειότερον τῆς ἐργασίας τὴν διασκέδασιν καὶ ὁ ὅποιος παρεσύρθη τέλος εἰς τὴν ἀπώλειαν ἕνεκα τῶν κακῶν συναναστροφῶν του.

Ἡ κυρία Βαντάελ δὲν τοὺς εἶχεν ἰδεῖ ἀπ' ὅτου ἐνομφεύθησαν, ἠρώτα ὅμως καὶ ἐμάνθανε πολλάκις περὶ τῆς ζωῆς των. Ἐγνώριζεν ὅτι εἶχον χάσει ὅλα των τὰ τέκνα, ὅτι αἱ ὑποθέσεις των ἐπύγαιναν πολὺ κακὰ καὶ ὅτι τέλος ὁ Ἰάκωβος εἶχε διαπράξει μετ' ἄλλων διεσθαρμένων ἀνθρώπων κακὴν τινα πράξιν, ἕνεκα τῆς ὁποίας κατεδικάσθη εἰς ἐξορίαν. Ναί· τὸ Δικαστήριον τὸν κατεδίκασεν εἰς δεκαπενταετῆ ἐξορίαν· ἡ κυρία Βαντάελ τὸ εἶχεν ἀναγνώσει εἰς τινα ἐφημερίδα· ἐλυπέετο δὲ παρὰ πολὺ ὅταν ἐσκέπτετο ὅτι ὁ φαυλόβιος αὐτὸς ἦτο ἐξάδελφος τοῦ Πέτρου, ἀπομακρυσμένος ὅμως εὐτυχῶς. Ἐὰν ἡ πτωχὴ Μαρία, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ νυμφεῖθῃ, ἐπρόσεχε καλλίτερον, θὰ ἐπροτίμα τὸν Πέτρον καὶ τώρα θὰ ἦτο εὐτυχῆς καὶ θὰ ἐπέρανα τόσο καλὰ μαζύ του. Ἄλλ' εἶχε προτιμήσει τὸν Ἰάκωβον, διότι ἦτο εὐθυμος, ζωηρὸς καὶ τῇ διηγεῖται ἱστορίας, διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἔκαμε νὰ γελᾷ... Τὴν ἔκαμε νὰ γελᾷ τότε, διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ κλαίῃ ὕστερον!

Ἡ γραῖα Βαντάελ ἠνοεῖ καλῶς, ὅτι ὁ Πέτρος ἤθελε νὰ υἰοθετήσῃ τὴν μικρὰν ὄρφανην. Ἐνῶ ἐσκέπτετο ταῦτα ἔλαβε μὲ τὰς χεῖράς τῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ τῆς καὶ τὸν ἠσπάζετο. Ἐπειτα ἐθέρμανεν ὀλίγην σοῦπαν, ἡ ὁποία εἶχε μείνει, ἠτοίμασε τὴν τράπεζαν, διὰ νὰ φάγῃ ὁ Πέτρος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν κλίνην του. Ἦτο ἡ δευτέρα ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν ἀπεσύρθη ὁ Πέτρος εἰς τὸν κοιτῶνά του διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ὁ Πέτρος ἦτο πολὺ κουρασμένος· ἐσκέπτετο ὅμως τόσα πολλὰ πρᾶγματα, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἡσυχάσῃ. Ἐνεθυμῆτο τοὺς λόγους τῆς μητρὸς του περὶ τῆς ζωῆς τῆς δυστυχῆς Μαρίας καὶ ἐκλαίεν ἐξ οἴκου. Πτωχὴ γυνὴ! Ἀνχαριβόλος, μετὰ τὴν καταδίκην τοῦ συζύγου τῆς ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε ζῆσει μετ' αὐτοῦ· ἠκολούθησε τὴν πρὸς τὴν Φλανδρίαν ἀγούσαν, διότι ἠλπίζεν ὅτι θὰ ἐπανέρη φιλικὰς οἰκογενε-

Μ. Δὲν εἶναι αὐτὰ, ὄχι! Ἡ τροφή του εἶναι αἱ ἐλπίδες, τὰς ὁποίας ἔχει σὲ σένα, ὅτι θὰ τὸν ὑποστηρίξῃς μίαν ἡμέραν εἰς τὰ γεράμματα του, ποῦ δὲν θὰ εἰμπορῇ πλέον νὰ ἐργάζεται· διότι πρέπει νὰ ζεῦρῃς καλὰ, ὅτι ὅπως τὰ καινούργια σου ρούχα θὰ παληώσουν μιά φορὰ καὶ θὰ ἦναι ἀχρηστὰ, ἔτσι καὶ ἡ μπαμπᾶς σου, ὁ ὁποῖος τώρα εἶναι νέος καὶ ἀντέχει εἰς τὴν ἐργασίαν, θὰ γηράσῃ μίαν ἡμέραν καὶ δὲν θὰ εἰμπορῇ οὔτε νὰ ὀμιλῇ... Δὲν πρέπει νὰ κυττάζωμεν μόνον τὰ παρόντα, ἀλλὰ καὶ τὰ μέλλοντα!

Γ. Ἐχεις δίκαιον Μενέλαε μου· ἀπὸ τώρα σὲ ἀγαπῶ περισσότερο, διότι ἐνόησα πόσον ἀξίζει μίαν καλὴν συμβουλὴ ἐνὸς φίλου.

M. E. K.

νείας, αἱ ὁποῖαι θὰ συνεπάθουν καὶ θὰ τὴν ἐβοήθουν νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Τὸ τέκνον εἶχε γεννηθῆ κατὰ τὸ ταχεῖδιον εἰς τὸ Βρεφοκομεῖον τοῦ Βουζιέρου· ἡ δὲ πτωχὴ μήτηρ, μόλις εἶχεν ἀναλαβεῖ, ἐξηκολούθησε πάλιν τὸν δρόμον τῆς. Τίς εἰξευρε πόσα ὑπέφερεν ἡ δυστυχῆς, ὅπως φθάσῃ εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὴν εὖρεν ὁ Πέτρος νεκράν!

Μόλις πρὸς τὴν πρῶταν ὁ καύτης ἀπεκοιμήθη ὑπὸν μεστον φοβεράν ὄνειρον. Ὅταν ἐξύπνησεν, εἶχεν ἐξημερώσει πλέον. Ἐνεδύθη ταχέως καὶ ἠνοιξε τὴν θύραν. Ἡ μήτηρ του ἦτο ἐκεῖ καὶ τὸν ἐβλεπε.

«Ἐκοιμήθη ἕως τὸ πρῶν χωρὶς νὰ ἐξυπνήσῃ διόλου, τῷ λέγει ἡ γραῖα Βαντάελ. Πρὸ ὀλίγου μόλις ἐξύπνησε· τῆς ἔδωκα γάλα καὶ πάλιν ἐκοιμήθη· ἔλα νὰ τὴν ἰδῆς.»

Ὁ Πέτρος εἰσῆλθε σιγὰ, σιγὰ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκοιμᾶτο ἡ μικρὰ διὰ νὰ μὴ τὴν ἐξυπνήσῃ· ἐφαίετο τώρα ὀλιγότερον ἀδύνατος ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Ἐφώναξε τὸν Κετέρ, ὅστις ἐκοιμᾶτο πλησίον τῆς κλίνης του καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Ἐβάδιζε κατ' ἀρχὰς πολὺ ταχέως, χωρὶς νὰ παρατηρῇ πέριξ αὐτοῦ· κατόπιν ὅμως ὅταν ἠνόησεν ὅτι ἐπλησίασεν εἰς τὸ μέρος ἔνθα εὖρε τὸ τέκνον ἐβράδυνε τὸ βηματὸν του καὶ ἐσυμβουλευθῆ τὰ πέριξ.

Αἰφνης ὁ Κετέρ ἐσταμάτησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Ὑψωσε τὰ ὠτά του καὶ ἐγαύγισεν ὡς νὰ ἔλεγεν εἰς τὸν κύριόν του: «ἐφθάσαμεν!».

— Ἐγνώρισε τὸ μέρος· εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πέτρος καὶ παρετήρησε μετὰ προσοχῆς. Ἀριστερὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λειμῶνος ἀνεγνώρισε τὸ μέρος, τὸ ὅποιον ἐζήτηται. Δὲν εἶχεν ἀκόμη πλησιάσει καὶ ἐφώναξε τὸν Κετέρ. Ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐβλεπεν ὄμιλον ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι παρετήρουν τὴν νεκράν· ἤκουε σχεδὸν τὰς ἐκφωνήσεις τῆς ἐκπλήξεως, τῆς λύπης, τῆς εὐσπλαχνίας, ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τὴν παρετήρουν.

Ὁ Πέτρος δὲν ἀνεμίχθη εἰς τὸ πλῆθος. Ἦτο βέβαιος τώρα, ὅτι τὸ πτώμα τῆς Μαρίας Βερλένζεν θὰ ἀνεπαύετο εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Τοῦτο ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπεθύμει νὰ μάθῃ. Ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μέχρι τοῦ πρώτου χωρίου· ἤθελε νὰ μάθῃ εἰς ποῖαν ἐνορίαν ὑπῆγετο τὸ πτώμα τῆς πτωχῆς γυναικός. Περὶ τούτου θὰ ἐμάνθανεν ἀργότερον καὶ θὰ ἤρχετο ἐνίοτε νὰ προσευχῆται διὰ τὴν ψυχὴν τῆς καὶ νὰ τῇ ὑποσχεθῇ, ὅτι θὰ φροντίσῃ διὰ τὸ τέκνον τῆς. Δὲν θὰ ἔλεγεν εἰς κανένα ποῦ εὖρε τὴν μικρὰν Μαρίαν. Ὁ Ἰάκωβος ἦτο ἐξόριστος ἐπὶ 15 ἔτη καὶ μετὰ παρέλευσιν τῶν 15 ἐτῶν ἐπανερχόμενος θὰ ἐζήτηε βε-

θαίως τὸ τέκνον του. Ὅποια παραδείγματα, ὁποίας συμβουλᾶς θὰ τῷ εἶδιε; Ποίαν ζωὴν θὰ τὴν ἔκαμνε νὰ περάσῃ, Ἐπρεπε νὰ ἴηται καὶ ἡ κόρη τόσον δυστυχῆς, ὅσων ἡ μήτηρ της; Ὅχι! Ὁ Πέτρος ἤθελε νὰ τὴν σώσῃ εἰς ἀνάμνησιν τῆς μητρός της, καὶ, διότι ἠγάπα ἄλλως τόσον τὸ πτωχὸν μικρὸν, εἰς τὸ ὅποιον διὰ τῶν περιποιήσεών του εἶχεν ἀποδώσει τὴν ζωὴν. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν φέρουν

εἰς τὸ βρεφοκομεῖον· δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀναθρέψωσι χάριν εὐσπλαχνίας· ἤθελε νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὴ μίαν οἰκογένειαν· ἤθελε νὰ ἴηται εὐτυχῆς καὶ ἀμέριμος, ὅπως ὄλοι αἱ μικραὶ κόραι καὶ νὰ ἀγνοῇ διὰ παντός τὸ ὄνομα καὶ τὴν ὑπαρξίν του ἀθλίου πατρὸς της.

(Mme J. Colomb)

ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ

ΜΑΪΟΣ

Μάιος ἦλθε, γε.λῆ ἢ κτίσις καὶ ὀ.λ' ἢ φύσις μυροβολεῖ.	καὶ σ' ἀνθισμένο δένδρου κλοῦαρι ψάλλει μὲ χάρι μικρὸ πουλί.	Καὶ σὺ ἐπίσης σὰν τὸ πουλάκι ψάλλει παιδάκι κάθε αὐγῆ.	χειμῶνας κρύος δὲν θὰ ἀργήσῃ πάλι τ' ἀψίση γυμνῇ τὴ γῆ.	Ni—Cos
---	---	---	--	--------

ΤΙ ΑΠΕΓΕΙΝΕΝ Ο ΑΡΑΠΑΚΟΣ

Θὰ ἐπεριμένετε ἴσως νὰ μάθητε τί ἀπέγεινεν ὁ Ἀραπάκος, ἀφοῦ ἐπιείσθη εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ Μαστροχατζῆ ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο δόκανον, εἰς τὸ ὅποιον ἐμβῆκεν ἄφοβος, διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ μυρωδάτο τυρὶ, ποῦ ἦτο μέσα.

Οἱ σύντροφοί του, Μουστακαλῆς, Ἀνοιχοτομάτης, Σπανός καὶ λοιποὶ, τὸν ἀφήκαν ἔρημον, εἰς τὴν τύχην του.

Μέσα εἰς τὸ δόκανον ἔμεινε κλεισμένος πέντε ἡμερώνυχτα ἄχ, τί κλάυματα ἔκαμνε! ἐκτὸς πα τὸ κεφάλι του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ διὰ τὸ ἐγκλημά του.

Ἐφθασεν ὅμως ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἀπεφασίζετο ἡ τύχη του.

Ὁ Μαστροχατζῆς μίαν φορὰν τὴν ἐβδομάδα κατέβαινε καὶ ἔβλεπεν εἰς τὴν ἀποθήκην, ἂν εἶχε πιᾶσει τὸ δόκανον κἀνενα ποντικὸν ἢ ἂν εἶχον ἀφίσει τὸ τυρὶ οἱ ποντικοὶ· διότι πολὺ συχὰ κατάρθωναν νὰ τὸ φάγουν, χωρὶς νὰ πιασθοῦν ἂν τὸν λαίμαργον Ἀραπάκον.

— Ἄ! τὸν κλέπτῃν! αὐτὸς μοῦ ἔτρωγε τόσον καιρὸν τὰ τυρῖα, αὐτός! ἐφώναζεν ὁ Μαστροχατζῆς μὲ μεγάλην χαρὰν, ἅμα εἶδε τὸν ποντικὸν μέσα εἰς τὸ δόκανον.

Ὁ κύριος Ἀραπάκος ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν φόβον του, ἐζαλίσθη, ἐλιποθύμησεν...

Ὁ Μαστροχατζῆς, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐφώναζε τὴν γάτα του, τὴν Πεταχτῆ, ἔκλεισε πόρταις καὶ παράθυρα καὶ διὰ μεγαλητέραν ἀσφάλειαν ἐπῆρε καὶ μία μεγάλη σκουπια, διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸν Ἀραπάκον, ἂν τυχὸν ἐγλύτωνεν ἀπὸ τὰ νύχια τῆς Πεταχτῆς, ὅταν θὰ τὸν ἔβγα-

ζεν ἀπὸ τὸ δόκανον. Ἐγνώριζεν, ὅτι οἱ ποντικοὶ δὲν πιάωνται εὐκόλα καὶ εἰς τὸ δόκανον ἐὼν ἴσαν.

Ἡ Πεταχτῆ ἐκατάλαβε ἀμέσως διὰ τὴν ἐφώνασεν ὁ κύριός της καὶ ἐπερίμενε πότε θ' ἀνοίξῃ τὸ δόκανον, διὰ νὰ κάμῃ τὸ καθήκον της· νὰ κατασπαράξῃ τὸν δυστυχισμένον Ἀραπάκον!

— Πιάστον, Πεταχτῆ, πιάστον!... φωνάζει ὁ Μαστροχατζῆς, μόλις ἤνοιξε τὸ δόκανον καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ μέσα ὁ Ἀραπάκος...

Ἄπ' ἐδῶ τὸν ἔχει, ἂπ' ἐκεῖ τὸν ἔχει ἡ Πεταχτῆ καὶ τὸν κάμνει νὰ τρυπώσῃ εἰς ἓνα μεγάλο ὑπόδημα, εἰς τὸ ὅποιον ἄρμα καὶ αὐτὴ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ τῆς φύγῃ πλέον ὁ Ἀραπάκος.

Ὁ Μαστροχατζῆς, διὰ νὰ ἴδῃ καλλίτερον ποῦ ἐπῆγεν ὁ ποντικὸς, ἤνοιξεν ὀλίγον τὸ παράθυρον, ἂν καὶ εἶχε τὴν ιδέαν ὅτι δὲν θὰ ἐζῴσσε πλέον.

Αὐτὸς ὅμως εἶχε τύχην νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰ φοβερὰ νύχια καὶ ἀπὸ τὰ σουβλερὰ δόντια τῆς Πεταχτῆς.

Τὸ ὑπόδημα, εἰς τὸ ὅποιον ἐμβῆκε διὰ νὰ σωθῇ, ἦτο κατὰ καλὴν του τύχην... τρυπημένον!

Ἔως ὅτου νὰ ἔβγῃ ἡ Πεταχτῆ ἀπὸ τὸ ὑπόδημα, ὁ Ἀραπάκος εἶχε πάρει δρόμον... Ἐσώθη!... Προσωρινῶς ὅμως, διότι δὲν εἶχε κατὰ δυστυχίαν ἄλλο ἔργον, εἰμὴ τὸ νὰ κλέπτῃ ἐν ὄσφ ζῆ, ἀλλὰ καὶ νὰ καταδιώκῃται ἔως ὅτου ἀποθάνῃ!

M. E. K.....

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΓΗΝ

Καλῶς ὤρισεν αὐγῆ
σ' εἶδε καὶ γε.λῆ ἢ γῆ.
Μία χάρι σοῦ ζητῶ,
φέγγε μου νὰ μελετῶ,
νὰ μαθαίνω μὲ χαρὰ μου
τὰ καλὰ μαθήματα μου.

ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΦΟΣ

Μαῦρο νέφος σκοτεινὸ
σκέπασε τὸν οὐρανὸ
καὶ ἀστράπτει καὶ βροντᾷ
καὶ ποτίζει τὰ σπαρτά.
Τίς τὸ βλέπει καὶ δὲν χαιρεῖ;
Λόξα νάχῃ ποῦ τὸ φέρει.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΟΧΗΝ

Καλῶς ὤρισεν βροχῆ.
σὲ προσμένουν οἱ πτωχοὶ
ἢ καρδία τῶν σκιρῆ,
ποῦ ποτίζεις τὰ σπαρτά.
Τίς οἱ ἔσπειλε βροχῆ μου;
Τὸν δοξάζει ἡ γυνὴ μου. Κ. Διαλεισιμᾶς

Η ΜΙΚΡΑ ΔΕΙΛΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Συννεφώδης καὶ σκοτεινὴ ἦρχισε νὰ χαράζῃ ἡ ἡμέρα, ὅταν ἡ Δειλὴ ἔφθασεν εἰς τὰς πρώτας οἰκίας τῆς πόλεως. Εἰς τὴν πλατεῖαν ἔλαμπε μεγάλη πυρὰ καὶ στρατιῶται καθήμενοι περὶ αὐτῆς ἐθερμαίνοντο. Δὲν ἦσαν Γάλλοι!

Ἡ Δειλὴ κύπτουσα ὅσον ἠδύνατο, διὰ νὰ φαινηταὶ πολὺ μικρὰ. ἐβάδιζε πλησίον τῶν τοίχων καὶ τῶν οἰκιῶν, διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῇ ἀπὸ κανένα.

Εἰς ἓν φορεῖον, εἰς τὸ ὅποιον ἔθετον τοὺς πληγωμένους, ἐξηπλωμένους Γάλλους στρατιώτης κατεκαίετο ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ· κἀνεὶς δὲν ἀνήσυχει δι' αὐτόν. Ὁ ταγματάρχης ἰστάμενος πλησίον τοῦ φορεῖου μετὰ τινων στρατιωτῶν καὶ ἰδὼν τὸν ἀσθενῆ εἶπεν, «Ἀποθνήσκει καὶ αὐτός» καὶ οἱ νοσοκόμοι ἄφησαν πλέον τὸν ἀσθενῆ εἰς τὴν τύχην του. Ἐπρεπε καλλίτερον νὰ βοηθήσωσιν ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους εἶχον περισσοτέρας ἐλπίδας σωτηρίας.

Αἴφνης μικρὰ δροσερὰ χεῖρ ἐτέθη εἰς τὸ μέτωπον τοῦ ἐγκαταλειφθέντος ἀσθενοῦς καὶ ἐν φίλημα τὸν ἔκαμε νὰ ἀνοίξῃ τοὺς κεκλεισμένους ὀφθαλμούς του.

— «Δειλὴ!... Δειλὴ!... μικρὰ μου ἀδελφῆ!» ἐψιθύρισεν ὁ Φραγκίσκος.

Ἡ μικρὰ κόρη ἴστατο ἐκεῖ ἀκίνητος· οὐδὲ μία φωνὴ ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλιθῃ τοῦ στήθους της, εἰς τὸ ὅποιον ἀπέπνιγε τοὺς λυγμούς της. Ὁ Φραγκίσκος ἐξακολουθῶν τὸ ὄρατον τοῦ ὄνειρον ἐπανελάμβανε:

— «Δειλὴ!... ἐὰν ἦσαι σὺ... ἄκουσον... θὰ σοὶ οἰμιλήσω!... Τὴν σημαίαν μου!... δὲν τὴν ἐπῆραν οἱ ἐχθροὶ... Μοὶ μένει ἀκόμη μέρος αὐτῆς... εἶναι ἐδῶ εἰς τὴν καρδίαν μου... πάρε την... Κατάρθωσα βλέπεις νὰ τὴν σώσω... Πάρε την... πάρε την γρήγορα καὶ πρόσεζε μὴπως σὲ ἴδουν».

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους τοῦ ἀποθνήσκοντος ἡ Δειλὴ ἐξεκούμβωσε σιγὰ σιγὰ τὴν στολὴν του καὶ εὔρε πράγματι ἐπὶ τοῦ στήθους του ἓν ῥάκος, λείψανον σημαίας, τρυπημένον ὑπὸ σφαιρῶν καὶ ἐρυθρὸν ἐκ τοῦ αἵματος. Ἐν ῥάκος ἦτο!... τὸ ῥάκος ὅμως τοῦτο ἦτο ἡ Γαλλία, ἦτο ἡ Πατρίς!

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μικρᾶς Δειλῆς ἔχυνον πύρινα δάκρυα, ὅταν γονυπετοῦσα πρὸ τοῦ ἀδελφοῦ της ἐλάμβανε τὴν σημαίαν ἐκ τοῦ στήθους του.

Τέλος ὅταν ὁ πιστὸς τῆς Γαλλίας στρατιώτης εἶδε τὴν ἱερὰν σημαίαν του κρυπτομένην ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τῆς μικρᾶς Δειλῆς, κατέβαλε τὴν ἐσχάτην προσπάθειαν καὶ λαβὼν τὴν παγωμένην χεῖρα τῆς μικρᾶς ἠσπάσθη αὐτὴν καὶ ἐψιθύρισεν:

— «Ἀδελφῆ μου!... Δειλὴ μου!... ἔσο εὐλογημένη!...»

Καὶ μὲ τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, τὸ γενναῖον τέκνον τῆς Γαλλίας ἀπεκοιμήθη διὰ παντός.

Πρὸ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ἐμάχοντο ἐκεῖ μετὰ λύσσης.

Ὅλιγα γαλλικὰ συντάγματα ἠμόνοντο ἀκόμη κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς μάχης, νέος δεκαεξαέτης, σχεδὸν παιδίον, ἔκαμνε θαύματα.

Τὴν ἡμέραν ταύτην εἶχεν ἀνδραγαθήσει τόσον, ὅστε ὄλοι τὸν ἐθαύμασαν! Χωρὶς νὰ σταματᾷ ἐν τῷ μέσῳ τῶν σφαιρῶν ἔτρεχεν ἐδῶ, ἐκεῖ καὶ ἐκτύπα πάντοτε μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας.

Τέλος ὁ ἐχθρὸς ὑπεχώρησε, δι' ὥρας τινὰς ὅμως. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ στρατιῶται ἐξηντλημένοι πλέον ἐκ τοῦ κόπου ἐκάθησαν περὶ πυρᾶς καὶ ἔτρωγον τὸν ξηρὸν ἄρτον των, ὁ ὁποῖος τοῖς εἶχε μείνει.

Τὸ μικρὸν τύμπανον ἐξηρητημένον ἐκ τινος ξηροῦ δένδρου ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀνεπαύετο καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας. Εἰς τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς ἀναπαύσεως ὁ νεαρὸς πολεμιστὴς ἐνεθυμήθη τοὺς συγγενεῖς του. Ποῦ ἦσαν; Τί νὰ ἔκαμον ἄρα γε; Ἡ γλυκεῖα μορφή τῆς Δειλῆς παρίστατο ἐνώπιόν του μειδιδῶσα.

ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τούτων κατεχόμενος, ἔκλεισεν ἠσύχως τοὺς ὀφθαλμούς· ἐκοιμάτο ἄρα γε; Τῷ ἐφάνη αἴφνης, ὅτι φωνὴ παραπύου ἐφύσσε μέρους αὐτοῦ.

Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, παρατήρησεν, ἤκουσε· δὲν εἶδε ὅμως εἰμὴ κορμούς δένδρων ἐκτεινομένων κατὰ μήκος τῆς ὁδοῦ καὶ δὲν ἤκουσεν ἢ τὴν φωνὴν τῶν νυκτοβίων πτηνῶν μόνον· ἐξηπλώθη ἐκ νέου ἐπὶ τῆς σκληρᾶς αὐτοῦ στρωμνῆς καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀπεκοιμήθη.

Ὅλιγον μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ μικρὰ κόρη, ὠρὰ καὶ καταβεβλημένη, ἐσύρετο ἐπὶ τῆς παγωμένης χιόνος.

Ἦρχετο ἀπὸ πολὺ μακρὰν καὶ ἦτο τόσον κουρασμένη!

Θὰ ἔφθανεν ἄρα γε;... Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ. Θὰ ἀπέθνησκεν ἐκ τοῦ ψύχους, τῆς πείνης καὶ τῆς κακοπαθείας.

Ἡ μικρὰ κόρη ἠσθάνετο εἰς τὸ στήθος πόνον ἰσχυρὸν, ὁ ὁποῖος τὴν ἠμποδίζε νὰ ἀναπνεύσῃ. Καὶ ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ, ἔπρεπε νὰ φθάσῃ, διὰ νὰ φέρῃ εἰς ἐκείνον, εἰς τὸν ὅποιον ἀνήκε τὸ ἅγιον λείψανον, τὸ ὅποιον ὁ Φραγκίσκος τῇ εἶχεν ἐμπιστευθῆ.

Θὰ ἐπρόφθανεν ἄρα γε;... Ὁρκίσθη καὶ ἔπρεπε νὰ φθάσῃ. Σύρεται· ὅσον εἰμπορεῖ... «Αὐτὰ τὰ μεγάλα φῶτα εἶνε τὸ στρατόπεδον τῶν Γάλλων!»

— «Ἐδῶ... ἐδῶ... εἰς ἐμέ!...» ἐφώναζεν ἡ Δειλὴ.

— Θὰ τὴν ἀκούσουν ἄρα γε; Ὅχι!... Ὅχι!... Ἐκαμεν ἀκόμη ὀλίγα βήματα καὶ ἐφώναζε πάλιν:

— «Ἐδῶ... ἔλθετε ἐδῶ... εἰς ἐμέ!...»

Τὴν φορὰν ταύτην... ὦ εὐτυχία! Τὴν ἤκουσαν... ἔρχονται.

Τρέχουν πρὸς αὐτήν, τὴν σηκώνουν καὶ τὴν φέρουν εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπως ἀναπαυθῆ ὀλίγον.

Τὴν ἀπέθεσαν κατὰ τύχην πλησίον τοῦ Βίλκεν, ὅστις ἐκοιμάτο ἀκόμη ὑπὸ ἓν δένδρον.

Στρατιώτης τις τρέξας ἐκεῖ τὸν ἀφύπνισε διὰ τῶν λέξεων «Βίλκεν, σήκω» ἔρχεται ὁ ταγματάρχης».

— Ὁ ταγματάρχης; ἐπιθύρσει ὁ Βίλκεν ἀφυπνισθεὶς. Τί συμβαίνει; Διατί αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοί, αὐτὴ ἡ συνάθροις περὶ τοῦ μικροῦ ἐκείνου σώματος;

Οἱ στρατιῶται διηγήθησαν εἰς τὸν Βίλκεν τὴν ἱστορίαν τῆς μικρᾶς. Εἶναι μία κόρη, τῷ εἶπον, ἡ ὁποία ἀγνοοῦμεν πόθεν ἤρχετο· τὴν εὗρον καθ' ὁδὸν μερικοὶ στρατιῶται μας καὶ τὴν ἔφεραν ἐδῶ. Δὲν εἰξεύρομεν ὅμως ἂν ζῆ ἀκόμη.

— Μία κόρη; . . . καὶ ταυτόχρονα ἐσκέφθη τὴν Δειλὴν. ὦ τρέλλα! . . . τὸ χωρίον εἶναι τόσο μακρὸν! . . .

Ἡ πτωχὴ μικρὰ ἀναζωογονηθεῖσα ἐκ τῶν περιποιήσεων τοῦ ἱατροῦ, ἔβαλε ὀξεῖαν φωνήν. Ὁρᾷ τότε ὁ Βίλκεν ἀπωθῶν τοὺς ἀξιωματικούς διὰ τῶν ἀγκῶνων του καὶ ρίπτεται παρὰ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σῶμα φωνάζων:

— Δειλὴ μου; . . . ἀδελφὴ μου! . . . ὦ! εἶναι ἡ ἀδελφὴ μου. . . μοῦ τὴν ἐφόνευσαν!

Ἡ Δειλὴ τὸν βλέπει καλῶς, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ὀμιλήσῃ. Ἐνθυμεῖται τὸν Φραγκίσκον, τῷ μειδῶ, τὸν φωνάζει! . . . Ἀποθνήσκει ἡ πτωχὴ ἀλλὰ πρὶν ἀποθάνῃ ἔχει νὰ ἐκπληρώσῃ ἓν καθήκον.

Δὲν δύναται νὰ ὀμιλήσῃ πλέον . . . Ἐν τούτοις ἐπιθυμεῖ νὰ εἶπῃ διατί ἦλθε. . . Τέλος ἡ φωνὴ τῆ ἐπανέρχεται καὶ σιγᾶ, σιγᾶ ψιθυρίζει:

— Ἐδῶ . . . ἐδῶ . . . ὑπὸ τὸ ἐπανωφώριόν μου . . . ἡ σημαία μας . . . Λάθετέ την.

Ὁ ταγματάρχης ὑψώσας τὴν κεφαλὴν εἶπε:

— Παραληρεῖ, τελειώνει.

Ἄλλ' ἡ κόρη ἐπανελάμβανε τοὺς λόγους τῆς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα τῆς μέχρι τοῦ στήθους τῆς.

— Ἐκεῖ ἐπληρώθη, λέγει ὁ ἱατρός· εἰς τὸ στήθος. Ἄς ἴδωμεν ἂν καὶ τοῦτο εἶναι ἀνωφελές.

Αἰφνης παχέα δάκρυα ρέουσιν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ

γηραιοῦ στρατιώτου. Ἐκλαίει αὐτός, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ συγκινηθῆ εἶδεν ἀποθνήσκοντας τόσοις γενναίους ἀνδρας!

Ὁ ταγματάρχης τρέμων ζεδιπλώνει ἐν αἰματωμένον ράκος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἔλαμπεν ἀκόμη τὸ γαλλικὸν σύμβολον.

Ὅλοι οἱ στρατιῶται ἀπεκαλύφθησαν. Οἱ γέροντες ἔκλαιον ὡς παιδία καὶ ὁ Βίλκεν πνιγόμενος ἀπὸ τὰ δάκρυα ἐφώναζεν:

— «Εἶναι ἡ σημαία τοῦ ἀδελφοῦ μου Φραγκίσκου, ὅστις τώρα εἶναι νεκρός!»

Τὴν ἐπαύριον στρατιωτικὸν σῶμα ἐν στολῇ φέρει ἐπὶ ἀπλοῦ ἐκ σανίδων φερέτρου τὴν μικρὰν Δειλὴν εἰς τὴν τελευταίαν τῆς κατοικίαν. Σημαία ἐσχισμένη ἐκ τῶν σφαιρῶν καλύπτει τὸ πτώμα τῆς μικρᾶς ἡρώιδος τῆς Γαλλίας. Εἶναι τὸ μόνον σάβανον, τὸ ὁποῖον ἡ Γαλλία προσέφερεν εἰς τὴν γενναίαν κόρην, ἡ ὁποία ἐθυσίασε τὴν ζωὴν τῆς δι' αὐτήν!

Παρῆλλον ἔκτοτε πολλὰ ἔτη. Ἡ Ἄλσατία δὲν εἶναι πλέον ἐπαρχία Γαλλικὴ! Οἱ κατακτηταὶ ὅμως δὲν ἐτόλμησαν ποτὲ νὰ ἀφαιρέσωσιν ἐκ τοῦ νεκροταφείου μικρὸν τάφον κεκαλυμμένον κατὰ μὲν τὸ θέρος ἀπὸ ποικιλόχροα ἀνθη, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα ἀπὸ μικρὰ χρωματιστὰ χαλίγια.

Τὰ παιδία τοῦ χωρίου ἐπεριποιοῦντο τὸν τάφον ἐκεῖνον μετὰ σεβασμοῦ, δύο δὲ γέροντες ἐρχόμενοι πολὺ συχνὰ ἐπ' αὐτοῦ ἔκλαιον ἀπαρηγόρητοι.

Ἐπὶ ἀπλοῦ σταυροῦ ἀνεγινώσκοντο τὰ ἑξῆς:

ΔΕΙΛΗ

ΔΕΚΑ ΕΤΩΝ

ΑΠΟΘΑΝΟΥΣΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ!

Καθεὶς ἀναγινώσκων τὰς λέξεις ταύτας ἐνθυμεῖται τοὺς δυστυχεῖς γέροντας καὶ τὸν Βίλκεν, ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ὁποῖου ἡ Γαλλία ἐπαξίως προσήρμοσε τὸν λαμπρὸν ἀστέρα τῆς τιμῆς, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος τῆς πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν οἰκογένειάν του.

(Annie Webb) ΕΙΡΗΝΗ Ε. ΚΑΝΑΚΑΚΗ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ

Γουσταῦος ὁ Γ', βασιλεὺς τῆς Σουηδίας, ὅτε ἦτο παῖς, σχεδὸν καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἐξήρχετο εἰς τὸ κυνήγιον.

Μίαν ἡμέραν, ἀφ' οὗ ἐκυνήγησεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἐδίψησεν. Ἐνῶ ἐπορεύετο εἰς τι ἐκεῖ πλησίον εὐρισκόμενον χωρίον ἀπήντησε καθ' ὁδὸν ἓν κοράσιον, τὸ ὁποῖον ἐπέστρεφεν εἰς τὴν οἰκίαν του φέρον ὕδριαν πλήρη ὕδατος.

— Μοὶ δίδεις νὰ πῶ ὀλίγον ὕδωρ καλὴ μου κόρη; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Τὸ ἀγροῖκον ἀλλ' εὐγενὲς κοράσιον μὲ μεγάλην χαρὰν προσέφερε τὴν ὕδριαν τῆς εἰς τὸν ἐπίσημον ξένον.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς εὐχαριστήσας πολὺ ἐκ τῆς προθυμίας τοῦ μικροῦ κορασίου: «Εἶσαι πολὺ εὐγενής, καλὴ μου φίλη, λέγει πρὸς τὴν μικρὰν χωρικήν. Ἐρχεται μαζί μου εἰς τὴν πρωτεύουσαν; Ἐὰν σὲ κάμω ἀδελφὴν μου, καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ πολὺ.»

γραίας. Ὑδρία γεμάτη ὕδωρ, πλησίον τοῦ προσκεφαλαίου τῆς, ἦτο τὸ ποτήριον μὲ τὸ φάρμακόν τῆς. Τεμάχιον δὲ ξηροῦ καὶ μαζοῦ ἄρτου ἦτο ἡ τροφή τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ὡς ποταμοί, ἔχουν δάκρυα. Τὸ ἐν ἄχ! . . . διεδέχετο τὸ ἄλλο. Ἐκλαίει, ἐστέναζεν. Ὁ βασιλεὺς χωρὶς νὰ φοβηθῆ ἐκ τῆς ἀσθενείας τῆς ἐπλησίασε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς καλαμίνης κλίνης.

— «Ἐχε θάρρος καλὴ μου γραῖα, ἔλεγε πρὸς τὴν στεναζούσαν ἀσθενῆ ὁ φιλόανθρωπος βασιλεὺς. Ἐλπίζε εἰς τὸν Θεόν, ὅστις εἶναι ὁ ἱατρός καὶ ὁ προστάτης ὄλων τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν θὰ σὲ ἀφήσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς του».

— Ναί, δοξαζόμενος τὸ ὄνομά του, καλὴ μου κύριε, ἀπήντησεν ἡ γραῖα μὲ τρέμουσαν ἕνεκα τῆς ἀδυναμίας φωνήν. Εὐχαριστῶ τὸν πανάγαθον, διότι τοῦλάχιστον μοὶ ἔδωκε τὸ μικρὸν τοῦτο κοράσιον, τὸ ὁποῖον τώρα μὲ περιποιεῖται.

Ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ἔρρευσαν ἐπὶ τῶν ὠχρῶν παρειῶν τῆς δάκρυα πικρά· ἀλλὰ καὶ τῆς μικρᾶς κόρης οἱ ὀφθαλμοὶ ἐγέμισαν δάκρυα· ὁ δὲ μικρὸς Γουσταῦος πολὺ συγκινηθεὶς καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του ἐσηκώθη διὰ νὰ φύγῃ.

— «Υγίαινε, καλὴ μου μήτηρ» λέγει πρὸς τὴν γραῖαν,

καὶ συγχρόνως, χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ κἀνεὶς, ἀφίνει νὰ πέτῃ ἀπὸ τὴν χεῖρά του πλησίον τῆς γραίας τὸ βαλάντιόν του μὲ τόσα χρήματα, ὅσα ἤρχουν νὰ καταστήσωσιν εὐτυχεῖς τὴν γραῖαν καὶ τὴν κόρην τῆς.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἀφου ἀπεχαίρεται τὴν μητέρα ἔστρεψε ν' ἀποχαίρεται καὶ τὴν κόρην· ὅταν δὲ ἔλαβε τὴν χεῖρά τῆς, ἀφῆκεν εἰς αὐτὴν παλύτιμον δακτυλίδιον λέγων «Λάβε τὸ μικρὸν τοῦτο δῶρον, ἀγαπητῆ μου φίλη, ἀντὶ τοῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον προσέφερες εἰς ἐμὲ τὸν βασιλέα σου». Ἰππεύσας δὲ ἀμέσως ἀνεχώρησεν ὡς ἀστραπὴ.

Ἐπέτα ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὁ μικρὸς βασιλεὺς, διότι ἔκαμεν εὐτυχῆ μίαν πτωχὴν οἰκογένειαν.

Ματῆντὸ κοράσιον ἔτρεξεν ὀπισθεν αὐτοῦ διὰ νὰ τὸν ἴδῃ. Ματῆν ἡ ἀσθενὴς γραῖα προσεπάθει στηριζομένη ἐπὶ τῆς ράβδου τῆς νὰ ἐξέλθῃ, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν εὐεργέτην βασιλέα τῆς!

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς, ἀφ' οὗ ἐκυνήγησε καὶ ἐπέτυχε μέγα κυνήγιον, τὴν εὐεργεσίαν, εἶχε γίνει ἀφαντος.

(Ἐκ τῶν οἰκογενειακῶν τοῦ Chr. Schubart)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Φ. ΠΑΛΙΟΥΡΑΣ.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΧΩ

Ὁ Μικρὸς Σωτηράκης, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ γείνη συνδρομητὴς τοῦ «Παιδικοῦ Περιδικοῦ» ἐρωτᾷ τὸν ἐξάδελφόν του:

— Πόση εἶναι ἡ ἐτησίαι συνδρομὴ τοῦ «Παιδικοῦ Περιδικοῦ» Παῦλε;

— Δύο δραχμαί.

Καὶ ὁ μικρὸς Σωτηράκης ἐκπλαγείς:

— Τὸν μῆνα ἢ τὸ ἔτος;

Ἐστάλη ὑπὸ Πέτρου Βαντάελ.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς Μικρᾶς Ντόλας δεκνύει εἰς αὐτὴν τὰς εἰκόνας τῆς ζωολογίας τῆς, ἡ δὲ Ντόλα ὀνομάζει κάθε ζῶον, τὸ ὁποῖον βλέπει. Ὅταν ὅμως τῆς ἔδειξε τὸ βῶδι, ἡ Ντόλα ἐστάθη.

— Πῶς; δὲν εἰξεύρεις πῶς λέγεται αὐτὸ τὸ ζῶον; τὸ μεσημέρι ἐπάγαμεν ἀπ' αὐτό.

Καὶ ἡ μικρὰ Ντόλα πλήρης χαρᾶς.

— Ἄ ναί! . . . ὀνομάζεται ροσμπίφ μὲ μακαρόνια.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαγγέλου Μανδραβίλλη.

Ἡ μαμὰ τῆς μικρᾶς Νίνας λέγει πρὸς τὸν μπαμπᾶν τῆς ὅτι εἶδε εἰς τὸ ὄνειρόν τῆς ὅτι ἐπάτησε ἓνα καρφί, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε νὰ πονέσῃ. — Καὶ ἡ μικρὰ Νίνα.

Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ κοιμᾶσαι ξυπόλυτη.

Ἐστάλη ὑπὸ Μπιμπίκας Καλογεροπούλου.

Γ. Ἄν σοῦ δίδω καθ' ἑκάστην ἓνα πορτοκάλι μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας πόσα θὰ ἔχῃς; Κ. Κανένα, διότι θὰ τὰ ἔχω φάγει ὅλα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

41 Ἀίνεγμα

Ρῆμα εἶναι τὸ πρῶτόν μου πλῆθος τὸ δευτέρόν μου ἐν ὀνομα δὲ κύριον εἶναι τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Σπανοπούλου

42 Ἀίνεγμα

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀρίσθη, φίλτατέ μου, πῶς σοὶ δίδω ἂν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς, ὅταν φύγῃς σὲ προδίδω.

Ἐστάλη ὑπὸ Μάρκου Μπότσαρη.

43 Ἐρώτησις

Τίνος προφήτου τὸ ὄνομα γραφόμενον ἄπαξ, ἀναγινώσκεται δις.

Ἐστάλη ὑπὸ Βόα τοῦ Συσφιγκτήρος.

44 Γρίφος

Βν' ἡ Τε'

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγγελᾶτου Πέτρου.

45 Πρόβλημα

Τίς ὁ ἀριθμὸς, εἰς ὃν προστιθέμενος ὁ 8 παράγει ἀθροισμα, ὅπερ διαίρομενον διὰ τοῦ 8 μᾶς δίδει πηλίκον τοιοῦτον, ὥστε ἀφαιρούμενον ἐξ αὐτοῦ τοῦ 8, νὰ παράγῃται ὁ ἀριθμὸς 8;

Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Γεωργιάδου.

46 Ἀναγραμματισμὸς

Διὰ τῶν ἄνω δύο λέξεων σχηματίσων ἀρχαῖον ρητόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Κολοσσῶ τῆς Ρόδου.

47 Ἀπροσδόκητον

Ποῖον πρᾶ μὲν τῆς προσθέσεως σμικρύνεται, διὰ δὲ τῆς ἀφαιρέσεως αὐξάνει;

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Α. Διαγγελη.

48 Λογοπαίγιον

Ποῖος σ.νδρομητὴς τοῦ «Παιδικοῦ Περιδικοῦ» ἔχει 1000 ὄντα, φρούρια, καὶ δόντια;

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Γ. Καζαζμάζη.

49 Λογόγραφος

Ὡὰ νόμῳ λόγος σῆς: τυρί.

Ἐστάλη ὑπὸ Μικρᾶς Δειλῆς.

50 Ἑλλητισοῦμφωνον

Α . α . α . ο . — ε . . . α . — . η — υ . α . . . ε — . . η . ο . — ω . —

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐξηγητικῶν Λέοντος.

Λύσεις ἀσκήσεων δ' τεύχους.

31) Σὺ—ὄς. 32) Φέρετον. 33) Σοκῆ. 34) Αἴξ ἢ ἔξ—ὄς ἢ ἔξ—ἔξίς. 35) τὸ ἔτος καὶ οἱ μῆνες. 36) ὁ 9 καὶ ὁ 6. 37)

Κ
Θ Ε Λ
Θ Υ Ρ Ι Σ
Κ Ε Ρ Α Μ Ο Σ
Α Ι Μ Ο Σ
Σ Ο Σ

38) Δεῖ καταπεῖθιν τὸν μὴ ἐννοοῦντα 39) Διπλοῦν ὄρωσιν οἱ μανθάνοντες γράμματα. 40) Ρίζα φῶ τοῦ φόνου φθόνος καὶ καρπὸς τοῦ φθόνου φόνος.

ΔΥΤΑΙ Γ' καὶ Δ' ΤΕΥΧΟΣ

(Ἀθηνῶν). Ἰούλιος Καῖσαρ, Λευκόθριξ κόων, Οὐράνιον τόξον, Δ. Ρουβενιώτης, Ἀδάμαστος ἵππος, Μικρὸς βιολιστῆς, Θ. Θ. Κων. ρης, Βάας ὁ συρρικτῆρ, Ἐξηγρωμένος λέων, Σπρακκινὸς Καλῶς-ωριστες, Εὐφῶνος ψάλτης. Σ. Α. Ποταμιάνος, Ε. Μ. Καλιχτιζήκης, Δ. Λαμπαδόριος, Φῶκος Λαμπαδόριος, Ἀνθούσα Ἀλόη, Ἰσθόλο: Ἐχιδνα, Τόξον τοῦ Φοίβου, Χρυτόκωρος Ἰλαφος, Ἀπρόμητος πολεμιστῆς, Γ. Π. Σπανόπουλος, Ἀποθηριωθεῖσα τίγρις, Μικρὸς ζωγράφος, Ε. Μανθραβίλης, Σμαράγδα Μανθραβίλη, Ἡρ. Δέρβος, Γαβροῖς, Φέρασις στρατιώτης, Ἀβρά Ἀμαδρούς, Χρυσόπτερος ἀετός, Δαμάστρια τῶν τίγρεων, Ι. Κ. Ἡλιάδης, Ν. Παζιχλῆς, Ἐλένη Π. Σαυθοῦ, Εὐφροσύνη Στριμπάκη, Φιλέρημον Ἴον, Ν. Πουλόπουλο, Ὀλγα Π. Τζαντιδίου, Β. Ἀνδρονίκου, Γ. Α. Τσόχας, Σοφία Μπαλτινίου, Μ. Δ. Καλλιφρονῆς, Α. Χ. Νικολόπουλος, Ἐλένη Ὁθωνοῖου, Κατίνα Εὐδοῆ, Ὑψιπέτης ἀετός, 19 Μαΐου, Ροδόπη Χ. Κρημίτου, Ὁρέστης Χ. Κρημίτης, Μαρία Γεωργανοπούλου, Δ. Δημητριάδης, Κούλα Σ. Προκοπίου, Φωτεινὴ Κανδυλαράκη, Μαρία Χατζηγιάννη, Ἀνδριανὴ Κριεζῆ, Λευκόπεπλος νόμφη τῶν δασῶν, Γλυκυτάτη Νηρήϊς, Γρ. Βιτσαζῆς, Κ. Π. Χρονόπουλος, Γρινάκης, Μα-

ριας Α. Λοιδωρικιώτου, Κασταῖα Πηγή, Ἐσπερία Αἰὼρα, Ι. Μαυρουδῆς, Μαρία Π. Λαμπική, Ἀειθαλὲς ἄνθος, Δ. Γ. Καζαζιμάκης, Θεόδωρος Γ. Παπαγιαννόπουλος.

(Πειραιῶς). Ἀγγελικὴ Βρατσάνου, Εὐλλας χειλιδῶν, Παννυχίς. Ι. Ἀθ. Θεοφιλόπουλος, Κοσμικστὸς κῆπος, Πυρακίς Αἰγύπτου, Ἐλένη Βραχνοῦ, Μαρία Καλιμουκῆ, Ἀλεξάνδρα Εὐστρατίου.

(Ληξουρίου). Γεράσιμος Σ. Μιχάλης, Βαρθάρη Δ. Δελαπόρτα, Χαρ. Μιλῆτος, καὶ Ἐλένη Φακαλλοῦ. (Πύργου). Γέρων Ἀλφειῶς. (Σύρου) Παρθεσίον πτηνόν, καὶ Νεῖλος Ποταμός. (Ματρῶν). Μαρία Π. Θεοχάρη, Κ. Ν. Νεξερτίς. (Πόσου). Βασιλικὴ Β. Καμπαριώτου. (Καρδίττης). Θεσσαλικὸς ἀστὴρ. (Μεγαπόλεως). Ἐλισσών. (Σμύρνης) Σ. Νικολαΐδης, Φώτιος Α. Ἀμποῦτ, Πτερωτὸς Ἐρμῆς, Κούμας ὁ ἀγωνιστῆς, Π. Ἀνδρικήδης, Π. Ε. Τριανταφύλλου, Μάρκος Βότσαρης, Θ. Ι. Μίλλερ, Ἰωακείμ Μαρώνης, Γρυμάρης, καὶ Ν. Σωτηρίου. (Ἀνδριανουπόλως) Ἀετόκωρος Ὀρτυξ. Γεώργιος Μιχαηλίδης καὶ Σ. Παπατριανταφύλλου. (Κων/πόλεως). Πολυξινή Ἡλιάσκου καὶ (Ρόδου) Κολοσσὸς τῆς Ρόδου.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Προσφιλεῖς μοι συνδρομηταί! Διὰ τὴν ἀπαντήσω, ὅπως ἐπιθυμῶ εἰς ὄλους, ὅσοι μοι ἐστείλατε τόσα χαριτωμένα γράμματα, παιδικὰ πνεύματα, ἀσκήσεις κ.λ.π. δὲν ἀρκεῖ ὀλίγηρον τὸ φύλλον! Ὁ ἀπαντήσω ὅμως κατὰ σειράν εἰς ἕνα ἕκαστον, ἵσον μοι ἐπιτρέψει ὁ γῶρος. Ἐνεκὰ τούτου ἐθυσίασά καὶ ἐν ὄρατον τραγουδάκι τοῦ κ. Μπεκατόρου, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ ἐπόμενον τεύχος.

Πρὸς τὸν φίλον Ἰούλιον Καῖσαρα τί νὰ εἶπω διὰ τὴν λαμπρὰν συμπεριφορὰν του!... Σὲ ἀγκυρῶ περὶ πολὺ τώρα πεῦ ἐνόησες τὸ σφάλμά σου, μικρὴ φίλε Ἰούλιε Καῖσαρ. Ἐδειξες διὰ τῆς μετάνοιας σου ὅτι εἶχες κατ' ἡν καρδίαν μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα, περὶ τῶν ὁποίων δὲν ἀμφέβαλλον ποτέ. Διὰ τὸ περιοδικόν σου δὲν ἀκούω πλέον νὰ γίνεται λόγος διὰτί;

Ὁ ἀγαπητὸς μοι «Πέτρος Βαντάελο» μοι ἐπέτρεψε τὸ ἐξῆς εὐφυστάτον ποιηματάκι, τὸ ὁποῖον, νομίζω ὅτι θὰ κἀμὴ τοὺς ὀκνηροὺς νὰ γίνουσι μόνον τῶν ἐπιμελεῖς χωρὶς νὰ περιμένουσι πλεὶν νὰ τοὺς ἔμπνηξ ὁ κοκορικός, τὸν ὁποῖο ἄλλως πρέπει νὰ εὐχαριστοῦν διότι τοὺς ἔκαμε νὰ κινηθῶν ὀλίγον.

Τί ὄρωϊα ποῦ ἔπενοῦτα μέσ' στή γειτονιά! Ὅταν ἤθελα ἔμπνοῦσα ἀπ' τὴν τεμπελιά!

Μὰ γιὰ τὴν κακὴ μου ὄρα εἰς τὴν γειτονιά μου τώρα ἔγω ἕναν κοκορικό, ὅπου δυνατὰ φωνάζει, ἄμα ἡ αὐγὴ χαράζει, «Ἐύπνα Νίκο, Ἐύπνα Νίκο».

Καλόν μου Τριποκάρυδον, πολὺ εὐκόλως εἶναι ἡ ἀκροστοιχίς σου μὴ ἀπελιπίσαι ὅμως. Τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν τὸ ἔχει ἄλλος. Πρόσφερε τοὺς ἀσπασμούς μου εἰς τοὺς Σπ. Βουλπιώτην καὶ Ἰω. Θεοτόκην καὶ ἐρώτησέ τους διὰτί δὲν μοι ἐστείλαν ψευδώνυμα. Καὶ σεῖς ἀγαπητοί μοι φίλοι Ἰωάννη καὶ Κώστα Μανέτα, διὰτί δὲν μοι ἐστείλατε τὰ ψευδώνυμά σας;

Διὰτί φίλη 19 Μαΐου θέλεις νὰ ἀλλάξῃς τὸ ψευδώνυμόν σου; τώρα μάλιστα ποῦ πλησιάζει καὶ ἡ ἑορτὴ του, τὴν ὁποῖαν εἶμαι περίεργος νὰ ἴδω πῶς θὰ ἑορτάσῃς.

Ἰδέτε τί μοι γράφει ἀπὸ τὴν Θήρον ὁ ἀγαπητὸς μου φίλος Δ. Ξ. Παπαδόπουλος. «Προσφιλεῖς μοι «Παιδικὸν Περιοδικόν». Λαμβάνω ἤδη τὸν κἀλαμον ἀνὰ χεῖρας, ὅπως γράψω πρὸς τὸ ὀλίγον μόνον ἀλέξεις καὶ διὰ αὐτῶν ἀποδείξω τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην μου. Σὺ εἶπες τὸ καύχημα ὅλων τῶν συνδρομητῶν σου, οἱ ὅποιοι πρὸ πολλοῦ ἐστεροῦντο τοιοῦτου ἔργου, ἀλλ' ἤδη ἔχουσιν ἀνὰ χεῖρας ἐκεῖνο, «διὰ τὸ ὅποιον κυριῶνται. Ὅταν λαμβάνω τὸ φύλλον σου ἀγάλλομαι, ἀλλ' εἰάν ἐξεοῖδεται δις τοῦ μήνος, ὅποια εὐτυχία εἰς ἐμέ! Ἐτοῦτο νομίζω τὸ μαρτυροῦσι καὶ ἅπαντες οἱ συνδρομηταί σου. «Εἶθε ν' ἀποκτήσης ἀπείρους συνδρομητάς! εἶθε, εἶθε!»

Ἡ δὲ ἐν Λεβαδέϊα μικρὰ μου φίλη Ὁλυμπία εἰς Μπουρνάξου ἰδοῦ τί μοι γράφει ἀναγνώστατέ το καὶ σεῖς καλοί μου συνδρομηταί. «Ἀγαπητόν μοι Περιοδικόν. Δὲν δύναμαι νὰ σοῦ παραστήσω τὴν χαρὰν τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι, ὅταν λαμβάνω τὸ ἀγαπημένον μου Περιοδικόν. Εἶναι ὁ ἀχώριστος φίλος μου. Ἀφοῦ τὸ διαβάσω εἰγὼ τέσσαρα φορές τὸ διδο κατόπιν εἰς τὸ μικρότερον ἀδελφάκι μου, τὸ ὁποῖον, ὅταν τὸ βλέπῃ, πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν του καὶ ἀφ' αὐτοῦ τὸ διαβάσῃ μὲ ἐρωτᾷ «πότε θὰ μὰς στείλουν τὸ ἄνισ»

Ἡ χαρὰ μου ὅμως ὅλη γίνεται μελαγχολία, ὅταν σκεφθῶ ὅτι εἴτι ἀπὸ ἕνα μῆνα θὰ λάβω πάλιν φύλλον! Εὐχόμεναι νὰ κἀμὴ πολλὰς γιλιάδας συνδρομητῶν τὸ ἀγαπητόν μοι περιοδικόν.»

Ὁ μικρὸς Λεουκὸς Κύκνος ἔξυρτε τί κἀμνεῖ; Ἀφαιρεῖ ὅμα ὅμα τὰ φύλλα τοῦ ἡμερολογίου του, διὰ νὰ φθάσῃ ὡς λέγει, ἐνωρίτερον τὸ τέλος τοῦ μήνος, ἵνα λάβῃ τὸ ἀγαπητόν περιοδικόν του! Ἄλλος φίλος μου, ὁ Ἰω. Σταυρῆς μὲ γράφει ὅτι ἔχει γράψαι ἀπὸ πᾶνον ἀπὸ τὸ κρεββατάκι του «Ζήτω τὸ Πατρικόν Περσοδὸκόν!» καὶ ὅτι πλησιάζει νὰ μᾶθη τὰ περιεχόμενα τῶν 4 τευχῶν ἀπ' ἔξω!

Ὁ δὲ φίλιτατος Γαθριᾶς μοι γράφει ὅτι ὁ μῆν, κατὰ τὸν ὁποῖον περιμένει τὸ Περιοδικόν του φαίνεται αἰῶν ὀλόκληρος καὶ ὅτι θὰ μὰς εὐγνωμῶνῃ, ἂ ἀποφασισωμεν τὴν δις τοῦ μήνος ἔκδοσίν του.

Ὁ ἐν Μεσολογγίῳ μικρὸς μου φίλος Γ. Γουλιμῆς εἶναι τόσον ἐνθουσιασμένος. ὅτι ἐπιγράφεται εἰς τὰς ἐπιστολάς του «ὁ δὲ ἀβίου συνδρομητῆς Σακ!» ἐνέγραψε δὲ καὶ τριᾶκοντα εἰς τὴν ἀπὸ τὴν συνδρομητῆς!... Πολλὸν, παρὰ πολλὸν σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου, φίλε Γ. Γουλιμῆ καὶ σοῦ στέλλω ἕνα γλυκὸν φίλιν διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν σου. Καὶ εἰς ἐσὲ ἀγαπητόν Παρὰ δὲ εἰσεῖσον πτηνὸν διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Τὸ «Παιδικὸν Περιοδικόν» θέλει παραστῆ διὰ τῶν συνεργατῶν καὶ ἀντιπροσώπων του εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὅταν δυναθῆ ἐκ τῶν ἀπανταχοῦ συνδρομητῶν του, δι' ἰδιαιτέρου δὲ τεύχους θέλει ἐκφέρει τὰς κρίσεις του καὶ δημοσιεύσει τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων συνδρομητῶν του.

«Ὁ Ἀποχωρισμός». Νέον ἄσμα τοῦ ἀκαμάτου μουσικοδιδασκάλου κ. Ναπολ. Λαμπιέτ ἐπὶ στίγων τοῦ κ. Ι. Πολέμη, ἐν Βιέννῃ ἐκτυπωθὲν μετὰ καλλιτεχνικωτάτου ἐξωφύλλου, πωλεῖται ἀντὶ βραχυμῆς ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἐρμού κατὰστῆματι τοῦ ἐκδότου κ. Στεφ. Τριπακοπούλου ἑμπορίου.

Τιμὴ φύλλου διὰ τοὺς μὴ συνδρομητάς λεπτὰ 23.